

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ MAURICE LEVEL

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ ΦΩΝΑΞΕ...

— Μπᾶ ! Πῶς ἦτανε αὐτό ; μοῦ φώναξεν ἡ γρηοῦλα μὲ χαρά. Κι' ἐνῶ ἀνεβαίναμε τὸν ἀνήφορο μ' ἐκύτταζε.

— "Ὅσο συλλογιζόμην πὼς πέρασα τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε ποῦφωγες ! Μὰ δὲν ἀλλάξες καθόλου.

— Κι' ὁ μπάρομπος ; ἔρωτῶ, γερός ; δυνατός ;

— Ὁ μπάρομπος...

Ἦ φωνὴ τῆς ἔπεσε.

— "Ἀμ βέβαια, πού νὰ τὸ μάθης!.. "Ἐχει δυὸ χρόνια πού στραβώθηκε.

Στραβός ! Μέσα σ' ἐκείνην τὴν λαμπρότητα τοῦ Ἀπριλίου, πού ἐπεφτε σὰν χεϊμαρὸς ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανόν, αὐτὴ ἡ λέξι, μοῦ χτύπησε κακί.

Ἐσπῶξάμε τὸν φράχτη καὶ μπήκαμε.

— "Εἰ, γέρο ! φωνάζει ἡ γρηά : πὲς στὸ παιδί νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ κατέβης. Ἐχομε μιά εὐχάριστη ἐπίσκεψι.

Ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι βγήκε μιά φωνή :

— Ποιὸς εἶνε ;

— Ὁ κύρ Γιάγκος.

Ὁ γέρος ἐφάνη στὸ μεσανάβαθρο. Τὸ ψηλὸ του ἀνάστημα εἶχε καμπουριάσει. Τὰ μαλλιά του εἶχαν γίνει κάτασπρα καὶ τὸ κοκκαλιάρικα χέρια του τρέμαν ἀπάνω στὸν ὄμο του παιδιού, πού τοῦ χρησίμευαν ὡς ὀδηγός. Ἐπῆγα κοντά του ἦταν συγκινημένος καὶ τὰ χεῖλιά του ἔτρεμανε.

— Θὰ κάτῃς νὰ φάμε ; Ἐ ; μοῦ λέγει.

— Εὐχαρίστως.

— Γρηά, μὲ τι θὰ φιλέψουμε τὸν καλὸ μας φίλο ;

— "Ἐ ! Ὅτι βρεθῆ. Αὐτὰ τηγανητά, ἓνα κοτόπουλο, φροῦτα..."

— Ποιὸ κοτόπουλο θὰ σφάξῃς ;

— Ἀμ ὅποιον καὶ νὰ σφάξῃς τὸ ἴδιο εἶνε ὅλα εἶνε μεγάλα. Ἦ κόττες, βλέπεις, κλωσσᾶνε. Νὰ σφάξουμε τὸν κόκκορα τὸν κόκκινο ;

— "Ἄ ! Ὁχι, λέει ὁ γέρος, μ' ἓνα ζωηρὸ νεῦμα ἀρνήσεως. Αὐτὸν νὰ μὴ τὸν πειράξουμε. Δὲν πρέπει νὰ χωρίζονται τὰ ζευγάρια. Αὐτὸς ἔχει τὴν κόττα του, ἀφῆσέ τονε.

Μιλώντας κρατοῦσε ἐκείνην τὴν ἀκαμψία τῶν τυφλῶν, πού μολοῦνε χωρὶς νὰ γυρίζουν τὸ κεφάλι τους, μὴ ἔχοντας πλέον ἀνάγκη γιὰ νὰ βλέπουν πρόσωπα. Κ' ἐνῶ ἡ γρηά κι' ἐγὼ σιωποῦσαμε, μᾶς ἐναλέγει :

— "Ἀκουσέ με, κύρ Γιάγκο, καὶ θὰ καταλάβῃς, τὸ γιατί, οὔτε γιὰ δικὸ σου χατήρι, δὲν θέλω νὰ σφάξῃ αὐτὸν τὸν κόκκορα.

"Ὅταν μ' ἐγγνώρισες, μ' ὅλα τὰ ἐξήντα χρόνια μου, ἦμουνα γερός καὶ δὲν ἐφανταζόμουνα πὼς ζωντανὸς θὰ εἶχα αὐτὴ τὴν συμφορά, νὰ μὴ βλέπω τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Τὸ κακὸ μοῦ ἦρθε μὴν ἡμέρα πού δευθῆκαμε κατὰ φίλους ἀπ' τὴν πόλι. Εἶχαν ἐρθεῖ ἀξαφνα καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε μὲ τί νὰ τοὺς φιλέψουμε, ἀποφασίσαμε νὰ σφάξουμε μιά ὁμορφὴ ἀσπρὴ κοττίτσα, πού τὴν εἶχαμε πάρει γιὰ νὰ νοστιμῆσῃ ὁ ὀρνυθῆνας. Πᾶω καὶ τὴν πᾶνω μοναχὸς μου. Ἀλλὰ καθὼς τὴν ἔπιασα, ὁ κόκκορας τῆς—σὰν νὰ καταλάβαινε— πηδάει ἀπάνω μου, πετάει ἴσα μὲ τὰ χέρια μου, φωνάζοντας, ταμπλώντας, χτυπώντας μὲ τὰ φτερά του καὶ τὰ νύχια του.

Αὐτὸ μοῦ φάνηκε περιέργο· ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ ἔξεχασα. Τὸ βράδυ σὰν γύρισα στὸ σπῆτι, παρατήρησα πὼς σὰν μύιγες ἐπετοῦσαν ἐμπρὸς στὰ μάτια μου. Δὲν μοῦκανε ἐντύπωση· εἶπα πὼς ἦταν ἀπὸ τὸν κόπο. Τὴ νύχτα ὁ μᾶς μ' ἔπιασε ἓνας δυνατὸς ποκοκέφαλος καὶ καὶ τὸ πρωὶ ἐννίωσα σὰν μιά καταχνιά ἐμπρὸς μου.

Αὐτὸ βάσταξε ὡς μιά βδομάδα. Θαρρῶντας πὼς μ' ἐπέσει ὁ ἥλιος, ἔμεινα στὸ σπῆτι. Τὸ βράδυ, σὰν ἐπεφτε τὸ δροσὸ, ἐβγαίνα καὶ πήγαινα στὸν ὀρνυθῆνα ὅλα τὰ πούλερικά πλησίαζαν καὶ τὰ τάττει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ὁ ἀσπρὸς κόκκορας ἐφευγε μακριά. Καθὼς πλησίαζα ἔτρεχε χτυπώντας τὰ φτερά του. Μιά φορὰ λέω τῆς γυναίκας μου :

— Γιὰ κῆττα αὐτὸν τὸν κοκοράκη. Θαρρεῖς πὼς φοβᾶται καὶ πὼς κάποιος τοῦ ἔκανε κακὸ.

Στὰ μάτια μου, ὅσο πήγαινε καὶ ἐπεφτε μιά θαμπωμάρα.

Πᾶω στὸ γιατρό· μοῦ λέει πὼς τὸ πρᾶμμα εἶνε σοβαρὸ. Φοβήθηκα ! Γιὰ ἔλα καὶ σὺ στὴ θέση μου !

— Λὲς νὰ χάσω τὸ φῶς μου, γιατρέ, τὸν ἔρωτᾶ.

Δὲν μοῦ εἶπε οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Μὲ διέταξε μονάχα νὰ μείνω ἐξαπλωμένος ἀνάσκελα, δίχως προσέφαλο, δίχως νὰ κουνιέμαι, οὔτε καὶ νὰ τρώω ἀκόμα, δυὸ-τρεῖς ἡμέρες.

— Θὰ γιατρευτῶ ; τοῦ λέω.

— Ἴσως· μ' ἀποκρίνεται.

"Ὅταν γύρισα στὸ σπῆτι μου ἀρχισα κ' ἔκλαιγα σὰν μικρὸ παιδί. Κατάλαβα πὼς ὁ γιατρός μοῦ τῶκρεβε καὶ πὼς θὰ στραβώθῃ. Ἀρχισα νὰ γυρίζω στὸ σπῆτι, στὸ περιβόλι, νὰ γουρλώνω τὰ μάτια μου, ἐμπρὸς στὰ ὅποια οἱ μύιγες ὅσο πήγαιναν καὶ πλήθαιναν,

σὰ νὰ γύρευα νὰ μαζέψω μονομᾶς ὄλο τὸ φῶς, πού θὰ στερόμουνα σὲ λίγο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἀρχισεν ἡ θεραπεία. Σάπλωμα, ὀλοσκοῦσινα, ἀινυθία. "Ἀχ ! Τί θλιβερὸς ἡμέρες!...

"Ἐνα πρωὶ κάτῃ γειτόνιο μᾶς ἐδῶ μοῦ φέραν ἓναν πρικτικὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ μοῦ 'κανε χίλιες ἐρωτήσεις καὶ χίλα σημεῖα, μ' ἐρωτᾶει ἀξαφνα :

— Νὰ μὴν ἔκανες καμμιά φορὰ κακὸ σὲ ζῶα ;

Ἀμέσως θυμῆθηκα τὸν κόκκορα, πού τοῦ εἶχα πάρει τὴν κότα. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ κἀθησε ἡ ἰδέα. Κάθε πρωὶ μὲν ; ἐξυπνοῦσα, ῥῶταγα : «Τί κάνει ὁ ἀσπρὸς κόκκορας ;»

— Βρὲ ἀδερχὲ καλὰ εἶνε, τί σ' ἔπιασε μὲ τὸν ἀσπρὸ κόκκορα ; Δὲν ἐκότταγα νὰ τὸ πᾶ. Τὸ βέβαιον εἶνε πὼς, ἀπὸ τότε πού σφάξαμε τὴν κότα, ὁ κόκκορας δὲν ξαναφώναξε πειά, καὶ ἡ ἀρρώστεια μου, ὅσο πήγαινε καὶ χειρότερε. Δὲν ἔβλεπα καλὰ. Μιά νύχτα, ἡ γυναίκα μου, ἦταν ξαπλωμένη κοντά μου. Ἀποκοιμῆθηκα. Σὲ λίγο ἐξυπνάω καὶ δὲν βλέπω τίποτε. Οὔτε τὸ καντῦλι. Ἐσπνᾶει ἀπὸ τὸ γυριμά μου, ἡ γυναίκα μου :

— Τί ἔχεις ; μοῦ λέει. Θέλεις τίποτα ;

— Τὸ καντῦλι, τῆς λέω, δὲν τὸ πρόσεξες καὶ ἔσβυσε. Τέτοια περιποιήσι μοῦ κάνεις ;

— Ποιὸ καντῦλι ἔσβυσε, μοῦ λέει.

— Νά, τὸ καντῦλι εἶνε σβυστό.

Ἐκείνη σάπασε γιὰ μιά στιγμὴ κι' ἐνιωθί πὼς μ' ἐκύτταζε. Ἐπειτα μοῦ λέει μὲ μιά ἀλλόκοτη χαιδευτικὴ φωνή : «Ἀλήθεια. Νὰ μὲ συμπαθᾶς, καίμνε... Θέλεις νὰ σηκαθῶ νὰ τὸ ἀνάγω ;» Μετάνιωσα πού τῆς μίλησα ἀσχημα καὶ τῆς λέω :

— Ὁχι, δὲν περάξαι. Κοιμήσου.

"Ἐμεινα ἐξυπνός. Δὲν πῆρασα νὰ ξανακοιμηθῶ. Λίγο κατ' ὀλίγο, σκέφτηκα : Πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶμμα κ' ἡ γυναίκα μου, ἡ τόσο περιποιητικιά, πού ὅλα τᾶκανε σωστά καὶ τίποτα δὲν ἐξεχνούσε γιὰ μὴ φροντίσῃ γιὰ τὸ καντῦλι ; Καὶ τί ἀλλιώτικη πού ἦταν ἡ φωνὴ τῆς, ὅταν μοῦ εἶπε πὼς «νὰ τὴν συμπαθῶ ;» Μὴν τύχει καὶ δὲν εἶχε ἐξυπνήσει καλὰ ; Μὴ τυχόν καὶ τὸ καντῦλι ἦταν ἀναμμένο κ' ἐγὼ δὲν τὸβλεπα ; Αὐτὸ θὰ εἶνε λέω. Αὐτὸ ἔξάπαντος· πάει, ἔχασα τὸ φῶς μου.

Τῆς φωνάζω «Κατερίνα !» Πρωτοῦ νὰ τελειώσω εἶχε ἐξυπνήσει.

— Τί εἶνε, Χρῆστο μου ;

— Εἶσαι βέβαια πὼς τὸ καντῦλι ἔχει σβύσει ;

Δὲν μοῦ ἀπάντησεν ἀμέσως.

— Ἡβείαια... μοῦ λέει ἔπειτα.

— Ψέμματα, μοῦ λές, τῆς λέω. Στραβώθηκα πάει ! Σῆ·ω ν' ἀνοίξῃς τὸ παραθύρο.

— Μὰ γιατί νὰ τὸ ἀνοίξω, Χρῆστο μου. Δὲν ἐξημέρωσεν ἀκόμα.

— Σῆχω ! Σῆχω !

"Ἀκούου τὸ παραθύρο καὶ τρίζει καὶ τὰ παραθυροφύλλα χτυποῦν.

— Ἐ ! βλέπεις, μοῦ λέει, πὼς ἀκόμα

εἶνε νύχτα ;

— Ἄ ! δόξα σοι ὁ Θεός. Ἦσυχασα !...

Μοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Τόσο ἀτέλειωτες ἦταν ἡ ὥρες, λέω τῆς γυναίκας μου, ὅπου μοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἡμερῶσει

Καὶ ἐν τούτοις ἦταν ἀκόμα νύχτα.

Τότε, μέσα στῆ σιωπῇ καὶ στῆ νυχτιά μου, ὄκούω τὸν ἀσπρὸ κόκκορα νὰ φωνάζει, ὕστερα ἀπὸ τόσες μέρες πού εἶχε νὰ λαλήσῃ.

Νὰ φωνάζει μὲ μιά φωνὴ δυνατῇ, χάρουμην, θριαμβευτικῇ, πού θὰ εἶχε σηκωθεῖ, ψηλά, ἀπάνω, γιὰ νὰ τὴν διακηρῶσῃ.

Τότε κατάλαβα πὼς εἶχε ἡμερῶσει καὶ γιὰ μένα ἔσβυσε πιά τὸ φῶς.

Ἦ κατὰρ τῆς ἀσπρῆς κότας μ' ἐτιμῶρησε.

Γιὰ τοῦτο, δὲν χωρίζω πλέον τὰ ζευγάρια !...

Μωρίς Λεβί λ

ΠΟΣΟ ΖΟΥΝ ΟΙ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ

"Ὁ Βολταίρος ἦτον μανιώδης καπνιστῆς καὶ περιέπαιξε τοὺς γιατροὺς ὅταν τοῦ ἔλεγαν, ὅτι θὰ ζήσῃ λίγα χρόνια ἐξ αἰτίας τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ δηλητηρίου. Πράγματι δὲ ἀπέθανε βαθύγορος.

Τὸ ρεορὸς τῆς μακροβιότητος κατέχει ὁ ἐσχάτος ἀποθνῆσκὼν Ἀγγλὸς μανιώδης καπνιστῆς Ἰσαὰκ Λάμπ, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς, δηλαδὴ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 106 ἐτῶν, ὅποτε καὶ ἀπέθανε !...

"Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

